

Menneſter gaa hen og købe Ting, ſom de ſaa pantsætte, eller i det hele taget vil de Forbrydelſer til Livs, ſom Folk friſtes ind paa gennem Afdragshandler, hjælpes der ikke derpaa ved dette Lovforſlag; thi hvad Lovforſlaget vil, er kun at beſtytte de redelige og ærlige Købere, men ikke at gribe ind i eller ſøge at forhindre Leſlighed til den Slags Forbrydelſer, ſom den ærede Taler omtalte. Det vil det viſt aldeles ikke kunne gøre.

Justitsministeren (Melleman):

Seg ſkal med Henſyn til det ſidſt omtalte, inden jeg indlader mig paa det øvrige, bemærke, at det ganſke viſt, ſom den ærede ſidſte Taler ytrede, ikke har været Lovforſlagets Henſigt at indlade ſig paa at beſtytte mod de Ulemper, ſom beſtaa i, at umyndige Perſoner købe Ting, ſom de ſenere i Pengeforlegenhed pantsætte eller deſlige. Herimod vil man ikke kunne beſtytte uden at vende tilbage til noget, ſom vi have haft tidligere, nemlig Beſtemmelsen om, at umyndige Perſoner ikke paadrage ſig kriminelt Anſvar i viſſe Tilfælde, idet man havde paalagt Medkontrahenten at ſørge for, at han kun havde med myndige Perſoner at beſtille. Et ſaadant Forhold have vi tidligere haft her i Landet, men det blev man fed af. Det varede ikke ſaa grumme mange Aar — det var i 1804, det blev indført — inden man indſaa, at det, at give umyndige Perſoner et Privilegium paa at begaa Forbrydelſer, paa ſtrafløſt at begaa Vedrageri eller paa ſtrafløſt at efterſkrive Forældres eller Værgers Navne, var et alt for demoraliferende Middel til at opnaa Djemedet, og derfor kom man tilbage fra denne Beſtemmelse i 1839. Seg tror derfor, at det var en Vej, ſom det vilde være forbundet med meget ſtore Betænkeligheder at ſlaa ind paa, og jeg har heller ikke tænkt mig at ſætte noget ſaadant i Forbindelse med nærværende Lovforſlag. Det kan naturligviſ tit være, at man er allerheldigſt ſtillet over for en Debitor, naar han har begaaet noget kriminelt, idet der ſaa kan øves et meget betydeligt Tryk, haade paa ham ſelv og paa hans Familie for at ſaa ham til at rette for ſig, men det, tror jeg, hører til den Slags Ting, der ikke lade ſig undgaa.

Hvad Lovforſlaget angaar, ſkal jeg begynde med at udtale, at jeg, hvilket for ſteften den ærede førſte Taler (Svend Høgsbro) erkendte, er gaaet ud fra, at det ikke kan forhindres, at Genſtande, der ſælges paa Afdrag, blive dyrere, eller, hvad der i Grunden kommer ud paa det ſamme, maatte af ringere Kvalitet, end Genſtande, der købes

enten mod Kontant eller paa Kredit af Folk, hvis Bederhæftighed er anerkendt. Jeg tror ikke, at der over for dette er noget andet Middel, end det, ſom man jo overhovedet i diſſe Forhold har for Øje, nemlig Konkurrencen, og jeg kan derfor heller ikke tro, at det ſkulde kunne overdrives ſaa meget. Jeg tror ikke, at der haves andet Værn herimod end Konkurrencen, og der er jo ogsaa en ret betydelig Konkurrence mellem Afdragshandlerne, ſom mellem andre Folk. Man maa ſlaa ſig til Ro med, at det lige ſaa lidt vil ſtaa i Afdragshandlerens ſom i andres Magt at ſtrøe Priſerne op over det almindelige Maal, og Lovforſlaget har derfor heller ikke taget Sigte paa dette Misbrug. Hvad de to andre Misbrug angaar, har Lovforſlaget jo førſt beſtæftiget ſig med dette, at Sælgeren gør Ejendomsforbeholdet gældende ved at tage Tingen tilbage og ſamtidig dermed beholde alt, hvad der er betalt. Det forekommer mig, at det er en Misbrug, hvorimod der er Anledning til at beſtytte Køberne, og naar man er paa det rene med ſig ſelv om, at dette er en Retfærdighedsfordring, forekommer det mig, at de praktiſke Ulemper, der ere forbundne dermed, ikke kunne komme i Betragtning. At det undertiden kan afføde Retſjager, gælder næſten om alle ſaadanne Beſtyttelsesforanſtaltninger. Alle ſaadanne Beſtemmelſer, hvorved der gøres Indgreb i Kontraktfriheden, kunne afføde Retſtrætter, men naar det er for at realiſere et Retfærdighedskrav i et givet Tilfælde, mener jeg, man maa finde ſig deri. De Ulemper, der kunne opſtaa ved ſlige Sager, ere jo heller ikke væſentlig forſkellige fra de Ulemper, ſom alle andre Retſjager kunne medføre, og navnlig det, at der kan være Trang til Burderingsmænds Benyttelse, er jo ikke noget ejendommeligt. Heller ikke er det noget ejendommeligt, at det undertiden kan blive en vanſkelig Opgave for diſſe Burderingsmænd at beſtemme, hvor meget den paagældende ſkal have Lov til at beholde af det, der allerede er betalt, eller hvorm meget, der overhovedet tilkommer ham overfor Køberne, thi det er dog ikke andre Spørgsmaal end ſaadanne, ſom i mangfoldige andre Tilfælde ville kunne indtræde. Dertil hører ogsaa, at der kan opſtaa Vanſkeligheder ved, at det ikke lader ſig nøjagtigt konſtatere, i hvilken Stand Tingen var, da den overgaves til Køberne. Den Vanſkelighed kan komme frem ved næſten alle Burderinger, at det ikke altid er muligt at oplyſe, hvorledes Tingen var i det Øjeblik, den blev ſolgt, men jeg tror ikke, at det vil volde ſaa ſtore praktiſke Vanſkeligheder, thi Afdragshandler